

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Peroutkou ve věci

žalobkyně: **M. D. K.**, narozená X
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Jezová
Jezová 1501, Bělá pod Bezdězem
zastoupena advokátem JUDr. Jaroslavem Dospělem
sídlem Moskevská 373/37, Praha – Vršovice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha – Holešovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2024, č. j. OAM-350/BE-VL17-HA13-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že žalobkyninu žádost o mezinárodní ochranu posoudil podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), jako nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

II. Obsah žaloby a ostatních podání účastníků

2. Žalobkyně v žalobě namítla, že se v České republice zdržuje od roku 1987. Její manžel zemřel asi před deseti lety. Měli spolu dvě děti, syn v roce X zemřel. Žalobkyně současnosti bydlí ve společné domácnosti se svým druhem, občanem České republiky. Uvažují o manželství. Žalobkyně nemůže pracovat, jelikož ani nemá žádný osobní doklad. Na ambasádě Vietnamské socialistické republiky zažádala o nový cestovní pas. Žalobkyně nemá ve Vietnamu žádné blízké, příbuzné ani zázemí. Trpí žloutenkou. Žalovaná vycházela z informace ohledně politické a bezpečnostní situace ve Vietnamu. Jedná se o obecnou a roky používanou zprávu. Nevztahuje se konkrétně k žalobkyni ani k místu, kde před rokem 1987 ve Vietnamu pobývala.
3. Žalovaný měl ve *vyjádření k žalobě* za to, že se dostatečně zabýval všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení tvrdila. Opatřil si potřebné objektivní podklady. Žalovaný neshledal, že by se žalobkyně v zemi původu měla potýkat s problémy, které by byly azylově relevantní. Žalovaný také upozornil na skutečnost, že rozhodnutím ze dne 1. 3. 2024 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění na dobu tří let.

III. Skutečnosti plynoucí ze správního spisu a rozhodnutí žalovaného

4. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně požádala dne 6. 3. 2024 o udělení mezinárodní ochrany.
5. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 20. 3. 2024 uvedla, že poprvé požádala o mezinárodní ochranu asi v roce 2001 a podruhé v roce 2022. Je bez náboženského vyznání a nikdy nebyla politicky aktivní. Má žloutenku, ale nebere na ni žádné léky. Má jít na kontrolu. Zatím nemá výsledky.
6. Součástí správního spisu je rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2023, č. j. OAM-368/LE-BE01-HA13-2022, kterým rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu žalobkyni neuděluje.
7. Součástí správního spisu je *Informace OAMP Vietnam ze dne 14. 6. 2023 – bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv*.
8. V průběhu seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobkyně žádné podklady doplnit nenavrhovala. Nové skutečnosti nebo informace relevantní pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu uvést nechtěla.
9. V napadeném rozhodnutí žalovaný zkonstatoval, že žalobkynina žádost o udělení mezinárodní ochrany byla již třetí v pořadí. Shrnul, že v průběhu řízení o předchozí (druhé) žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně jako důvod jejího podání uvedla legalizaci pobytu v České republice, kde chtěla zůstat, protože zde měla děti, tchána a tchýni. Jako novou skutečnost v aktuálním řízení o (třetí) žádosti uvedla, že má v České republice už jeden rok přítele. Tuto okolnost žalovaný nepovažoval za důvod pro udělení mezinárodní ochrany ani

pro opětovné meritorní posouzení opakované žádosti. Nově uvedená skutečnost (partnerský vztah) se netýkala změny situace v zemi původu, důvodů odchodu z vlasti, ani důvodů, pro které by žalobkyně měla mít jakékoli obavy v případě svého návratu do Vietnamu.

IV. Posouzení věci soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Je tedy věcně projednatelná. O žalobě soud rozhodl bez jednání, jelikož účastníci na výzvu soudu nesdělili, že by s takovým postupem nesouhlasili, a proto se jejich souhlas presumuje (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
11. Podle § 32 odst. 9 věty první zákona o azylu při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Žalobkyně ovšem v soudním řízení netvrdila existenci nových důležitých skutečností, které by nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, a ani soudu není existence takových nových skutečností známa. Proto žalobu posoudil v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů. Soud též připomíná závěry ustálené judikatury, podle nichž je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany právě žadatel (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 38, ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 48, nebo ze dne 13. 12. 2024, č. j. 7 Azs 288/2024-20). Je to totiž on, kdo nejlépe ví, z jakých důvodů opustil zemi původu, zda byl pronásledován a proč (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, a usnesení NSS ze dne 25. 5. 2023, č. j. 9 Azs 57/2023-35).
12. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
14. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.
15. Ze skutečností zjištěných v průběhu správního řízení plyne, že žalobkyně před žádostí, již se týká napadené rozhodnutí, podala minimálně dvě žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na rozhodnutí ze dne 26. 3. 2001, č. j. OAM-2054/VL-10-2001, a ze dne 1. 2. 2023, č. j. OAM-368/LE-BE01-HA13-2022, kterými žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil. Obě rozhodnutí obstála i v soudním přezkumu. Z rozhodnutí ze dne 1. 2. 2023 je patrné, že žalovaný žalobkyninu v pořadí druhou žádost o mezinárodní ochranu věcně projednal, přestože se fakticky jednalo o opakovanou žádost.

To ale nebránilo tomu, aby žalobkynina v pořadí již třetí žádost o mezinárodní ochranu (které se týká nyní projednávaná věc) byla právně kvalifikována jako další opakovaná žádost podle legální definice v § 2 odst. 1 písm. g) bodu 1 zákona o azylu a řízení o ní vedeno ve zjednodušeném režimu podle § 11a odst. 3 zákona o azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS). Soud tak podotýká, že žalovaný mohl žalobkyninu žádost projednat právě v režimu § 11a odst. 3 zákona o azylu. Pokud na žádost nahlížel jako na opakovanou (nikoli jako na *další opakovanou*), ve skutečnosti se tím žalobkyni dostalo lepšího hmotněprávního i procesního postavení (blíže srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 325/2019-16, body 20 a 21) a soud nepovažuje takový postup za vadu, která by měla na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv.

16. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany poté musí obsahovat zdůvodněný závěr o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS).
17. Žalobkyně v žalobě stejně jako ve druhém i třetím řízení o žádosti o mezinárodní ochranu poukázala na to, že v České republice žije již dlouho a ve Vietnamu nemá žádné zázemí. V řízení o třetí žádosti žalobkyně nově uvedla, že má v České republice přítele. Dříve tuto skutečnost nezmínila, protože spolu teprve začínali.
18. Soud předně uvádí, že mezinárodní ochrana slouží lidem, kteří jsou v zemi původu vystaveni taxativně vymezeným specifickým nebezpečím a obecně není prostředkem pro řešení jiných jejich problémů (osobních, rodinných či ekonomických). Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území České republiky není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43).
19. Je pravda, že jedna judikatorní linie v kontextu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dovozovala, že některé zásahy do rodinného a soukromého života (např. dlouholeté manželství nebo případ rodiny s dětmi) by bylo možné podřadit pro důvody pro udělení doplňkové ochrany (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32). Na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023, totiž bylo možné za vážnou újmu považovat i situaci, kdy by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 173/2023 Sb., kterým bylo s účinností od 1. 7. 2023 ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) ze zákona o azylu vypuštěno, se jednalo o reziduum právní úpravy z doby před vstupem České republiky do Evropské unie, které nebylo s unijní právní úpravou kompatibilní. Též rozšířený senát v usnesení ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, č. 4589/2024 Sb. NSS, vysvětlil, že doplňková ochrana je autonomním pojmem unijního práva. Míří na tzv. *extraterritoriální situace*, tj. na ochranu před *újmou brozící ve státě původu* a následným pobytem v takovém státě. Nevztahuje se na situace, kdy by nucené vycestování cizince představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života na území České republiky.

20. Soud proto souhlasí se žalovaným, že nově tvrzená skutečnost o tom, že má žalobkyně v České republice přítele, nepředstavovala podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. S relevancí žalobkyniných rodinných vazeb na území České republiky (zejména přítomností dětí) a její obavy z toho, že se ve Vietnamu nezačlení, se žalovaný dostatečně vypořádal již v řízení o v pořadí druhé žádosti o mezinárodní ochranu. V bodech 30 a 31 rozsudku ze dne 31. 5. 2023, č. j. 40 Az 4/2023-46, se Krajský soud v Praze ztotožnil se žalovaným, že právě zmíněné okolnosti nejsou důvodem pro udělení jakékoli formy mezinárodní ochrany.
21. V rozsudku č. j. 40 Az 4/2023-46, se Krajský soud v Praze vyjádřil také k žalobkyninu onemocnění (žloutence typu B a C). Jelikož žalobkyně netvrdila, že by jí onemocnění působilo komplikace nebo že by se její zdravotní stav po návratu do Vietnamu závažně zhoršil, ani v řízení před soudem nevyšlo najevo, že by žalobkyni v zemi původu měla být úmyslně odepírána zdravotní péče z azylově relevantních důvodů (tj. pro její příslušnost k rase, náboženství, politické straně apod.), soud uzavřel, že na žalobkynin případ § 14a odst. 2 zákona o azylu nedopadal. V řízení o třetí žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně na žádný posun ve skutkových okolnostech týkající se jejího onemocnění nepoukázala. V řízení i v žalobě pouze konstatovala, že má žloutenku. Zda jí onemocnění nějak omezuje, případně zda představuje překážku pro její návrat do země původu (např. odpovídající zdravotní péče není v zemi původu dostupná nebo by jí byla odepírána), ale blíže nerozvedla.
22. Na tomto místa proto soud shrnuje, že podmínka 1), resp. 2) [srov. bod 16 tohoto rozsudku] pro zastavení řízení o opakované žádosti byla splněna. Žalobkyně netvrdila žádné nové skutečnosti relevantní z hlediska důvodů pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
23. Dále žalobkyně namítla, že žalovaný vycházel z „roky používané“ zprávy, která se nijak nevztahovala konkrétně k žalobkyni. Soud připomíná, že Informace OAMP, kterou si žalovaný obstaral, byla vypracována méně než rok před vydáním napadeného rozhodnutí. Odkazuje mimo jiné na zdroje z let 2023 nebo 2022. Soud má proto Informaci OAMP za přiměřeně aktuální a z ničeho neplyne, že by měla být zastaralá. Žalobkyně v žalobě ani nepoukázala na žádné skutečnosti v ní uvedené, které by – již – neměly odpovídat realitě v zemi původu. Pokud žalobkyně namítla, že použitá Informace OAMP byla obecná, soud podotýká, že žalobkyně v předcházejícím správním řízení neposkytla žádné konkrétní informace o zemi původu, které by byly z hlediska posuzování žádosti o mezinárodní ochranu relevantní. Z principu věci tudíž žalovaný mohl situaci v zemi původu hodnotit jen obecně, což učinil. Soud ani nevidí důvod, proč by si měl žalovaný obstarat informace o situaci v místě, kde žalobkyně před téměř čtyřiceti lety v zemi původu bydlela. Žalobkyně netvrdí, že by byla jakkoliv specifická.
24. I podmínka 3) [srov. bod 16 tohoto rozsudku] pro zastavení řízení o opakované žádosti byla splněna. Z podkladů ve správním spise se nepodává, že by se situace v žalobkynině zemi původu od skončení přechodného řízení změnila takovým způsobem, že by byl dán důvod pro věcné posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu. K tomu žalobkyně nic netvrdila ani nepředložila.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

26. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. ledna 2025

JUDr. Jan Peroutka, v. r.
soudce